

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 2.000 FR. – 6 MAANDEN 1.200 FR. –
 3 MAANDEN 600 FR. – BUITENLAND 2.200 FR. – NEDERLAND 1 JAAR 2.000 FR.
 – 6 MAANDEN 1.200 FR. – 3 MAANDEN 600 FR.
 REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : HENDRIK BAELSKAAL 30,
 8400 OOSTENDE – TELEFOON (059) 32 11 13 - 32 11 49 – P.C.R. 000-0418987-44
 OF BANK BRUSSEL LAMBERT 384-1605797-46 VAN P.V.B.A. DRUKKERIJ
 NIEUWSBLAD VAN DE KUST, 8400 OOSTENDE – B.T.W. 412.522.588.
 VERANTW. UITGEVER: M. VANDENBERGHE, H. BAELSKAAL 30, 8400 OOSTENDE

het
 visserijblad

Vrijdag 25 april 1986 – Nr. 17



HONDERD JAAR STEDELIJKE VISSERIJSSCHOOL

Naar aanleiding van het honderd-jarig bestaan van het stedelijk visserij-
 onderwijs hebben wij er aan gehouden een woordje geschiedenis over dit
 prachtig werk te schrijven.

HOE HET ONTSTOND EN GROEIDE

Het was in het jaar 1881 dat de Handelskamer van Oostende de gedachte
 vooruit zette voor het oprichten van visserijsscholen op onze kust. Op het
 ogenblik dat de Handelskamer van Oostende deze aangelegenheid besp-
 rak, was de toestand onder de vissersbevolking ellendig. Het visserij-
 onderwijs was toen nog onbekend, alsook de schoolplicht. Het oudste meis-
 je, 8 tot 9 jaar, zat netten te breien, terwijl de moeder bij de gegoede burge-
 rij het vuil werk ging verrichten en aan de waskuip staan voor 80 centiem of
 1 frank per dag.

De kleinere kinderen slenterden dóelloos langs de straten. De jonge vis-
 serskinderen verlieten over het algemeen de school nadat ze hun eerste
 communie gedaan hadden. Dit was dus op 10 of 11-jarige leeftijd, want
 daarna trokken ze als leerling met hun vader op een zeilsloep naar zee.
 Daar werd het kind die van de vissersstiel niets afwist voor goed inge-
 scheept.

De Handelskamer van Oostende schreef:

Rapport 1881/pp 86-90

„La question de l'instruction professionnelle est une des plus importantes
 que l'on puisse agiter à propos de la pêche, car à cette question se rattache
 celle du recrutement des pêcheurs”.

Het is dan ook naar de gedachte van de Handelskamer van Oostende, dat
 de stad Oostende in 1886 de handen aan het werk sloeg en een stedelijke
 visserijsschool oprichtte in de kosteloze lagere school in de St.-Franciscus-
 straat.

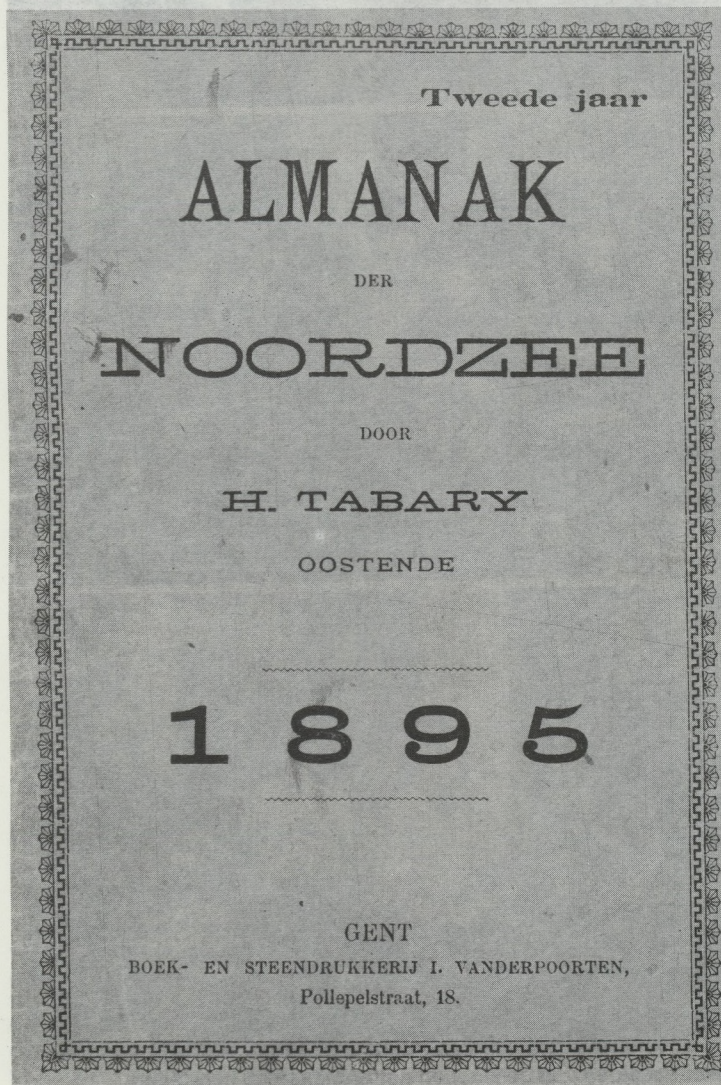
Op 13 maart 1887 begon het eerste schooljaar, met als directeur de Heer
 Leopold Defer, die als eerste bestuurder werd aangesteld met volgende
 leerkrachten: A. Dennekin, J. Bens, Fr. Delaruwiere, G. De Jonckheere, G.
 Vanhoorne, H. Bruynoghe, Le Roos en A. Janssens.

Het was de Heer Tabary die als lesgever belast was met de speciale klas
 van de visserij.

Het was in de Van Heste school dat een lokaal ter beschikking werd ge-
 steld, uitzonderlijk voor de visserij bestemd. De Heer Tabary wijdde zich
 met hart en ziel aan zijn schooltje.

Weldra zat het klasje vol en de Heer Tabary drong bij het stadsbestuur aan
 om de visserijsschool uit te breiden.

In 1889 werd op zijn aandringen een tweede klas voor de visserij opgericht,
 waarvan de heer Bruynoghe lesgever was.



De Heer Tabary gaf ook verscheidene werkjes over de visserij uit, alsook een jaarlijks visserijmanak waarin de lijst der vissersvaartuigen vermeld stond.

BESTENDIGE UITBREIDING

De school nam spoedig een grote uitbreiding.

Nauwelijks 3 jaar na haar oprichting omvatte de school reeds 4 afdelingen. Tijdens het eerste en het tweede jaar werden de algemene vakken aangeleerd. Het derde en het vierde jaar was vooral gericht op het aanleren van het vissersberoep zelf. Zeevaart en zeevisserij werden dag in dag uit door vele jonge vissers grondig bestudeerd.

In 1899 bleek een nieuwe uitbreiding noodzakelijk. Er kwam ook een zeilmakerij tot stand. Tenslotte besloot de Staat een jaarlijkse toelage aan de Stad Oostende te verstrekken om de bevordering van het visserijondericht aan te moedigen. Dank zij deze toelage kon ook uitgekeken worden naar een betere inrichting van de lokalen, en kon men zich de weelde veroorloven het nodige schoolmateriaal aan te schaffen.

Met fierheid mag dan ook wel herinnerd worden aan de vorming van niet minder dan 63 gediplomeerde schippers tijdens de periode van 1904 tot 1912.

De school werd inmiddels ook verrijkt met een natuurkundig museum, terwijl eveneens vanaf 1903 een spaarkas ingericht werd.



Enkele beelden van de klassen nettenmaken en herstellen.



De vroegere directeurs van de „John Bauwens” met name van links naar rechts: De Heer Böhme, de Heer Tabary en de Heer Callant.

Op 1 oktober 1900 werd de Heer Tabary tot bestuurder van school nr 2 benoemd en tegelijkertijd vervangen door de Heer Leon Böhme.

Er werden ook avondlessen gegeven, alsook lessen in het Engels.

Aan de Heer Böhme werden twee hulpkrachten toegestaan. De eerste hield zich bezig met het breien en het herstellen van de netten. De tweede werd aangesteld voor het maken en herstellen van zeilen. De eerste, de Heer J. Coopman, oud-visser, werd op 6 maart 1900 benoemd. De tweede, de Heer F. Vanheste, zeilmaker, werd op 6 november 1900 aangeduid.

OMVORMING DER SCHOOLSECTIE

Op 27 maart 1900 werd de afdeling visserij van de Stedelijke School nr 1 in Stedelijke Visserijschool omgevormd.

DE SCHOOLBEVOLKING

Gedurende het schooljaar 1900 waren er 23 leerlingen. 11 onder hen verlieten de school, waaronder 7 met volledige studies.

DE TOESTAND VAN DE VISSERIJSCHOOL 1914-1918

Op 30 juli 1914 werden de soldaten van de klassen 1910-1911 en 1912 binnengeroepen. De eerste wereldoorlog trad als spelbreker op en aan een nieuwe uitbreiding van de school moest zelfs niet gedacht worden. De leerlingen kregen onmiddellijk verlof, want de lokalen werden opgeëist om er de binnengeroepen soldaten, die aan ons garnizoen toegevoegd werden, te herbergen. Zij vertrokken nog dezelfde nacht met bijzondere treinen naar Tienen.

De vrijgekomen lokalen werden de volgende dag door vrijwilligers bezet, die op 3 augustus 1914 naar het binnenland vertrokken.

Op 12 augustus 1914 kwamen in de stad volle treinen met vluchtelingen aan, die naar verschillende lokalen van de stad overgebracht werden.

Op 4 september had de gemeenteraad van Oostende maatregelen getroffen voor een definitieve regeling voor het herbergen van de vluchtelingen. In de visserijschool die onder het bestuur, het toezicht en de controle van de raadsleden Rau en Metsen geplaatst werd, vonden 200 vluchtelingen uit Mechelen en omstreken een toevluchtsoord. Zij werden door de zorgen van de Heren Wyntham en Reyntjes van de „Anglo-Belgian Relief Fund” naar Engeland overgebracht.

In het begin van de maand oktober 1914, was ook het grootste deel van de leerlingen met de sloepen van hun vader naar Löwestoft vertrokken. Al de zeilsloepen, uitgenomen drie, hadden tegelijkertijd de haven verlaten. Het visserskwartier, voorheen zo levendig, was nu als uitgestorven.

Op 15 oktober 1914 rukten de Duitse troepen Oostende binnen. Rond 2 u. 's morgens hadden de Duitsers de poort van de Vissersschool ingebeukt om er in te kwartieren. Al hun voertuigen parkeerden ze in de Schippersstraat en op het vissersplein. De schoolbanken en de meubelen werden vernield om vuur te maken voor de veldkeuken die op de speelplaats opgesteld was.

Op 23 oktober 1914 werden meubelen en bedden die uit het Hotel du Littoral kwamen naar de visserijschool gebracht. Tot het einde van de oorlog bleven de Duitsers in de school.

In de nacht van 17 op 18 maart 1918 werd de stad vanuit de zee beschoten, de huizen 35, 36, 39, 48, 50 alsook de vissersschool werden erg beschadigd. In de stad vielen 13 obussen.

In de nacht van 29 april 1918 werd de stad opnieuw beschoten en de mu-

ren en de plafonds van de oude school op de hoek van de Schippersstraat en de Cadzandstraat werden zwaar beschadigd en moesten nadien afgebroken worden.

Wanneer de Duitse troepen de lokalen van de vissersschool verlieten leek het meer op een stal dan op een school. Na de oorlog moest men zich zware kosten getroosten om de vissersschool weer opnieuw bruikbaar te maken.

In 1919 waren de uitgeweken families uit Engeland en Frankrijk stilaan met hun sloepen teruggekeerd. Ondertussen had de vissersschool opnieuw haar deuren geopend en kende terug een grote bedrijvigheid.

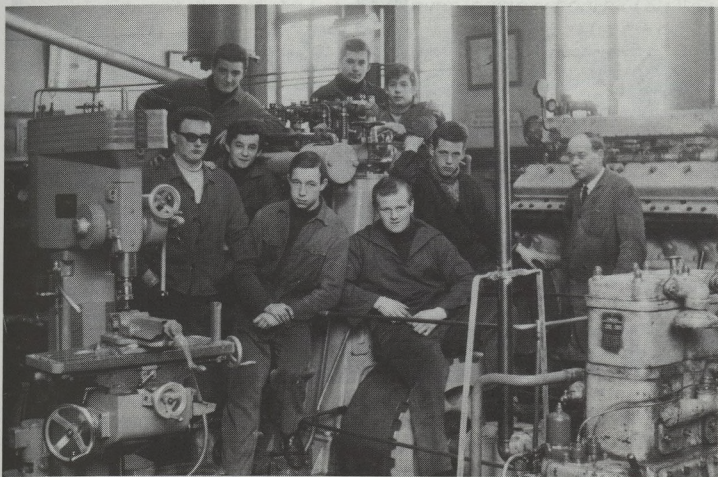
In 1930 werd de visserijschool van de St.-Franciscusstraat naar de Schippersstraat overgebracht in een vervallen gebouw. Men was er zich wel bewust van dat dit alles behalve een oplossing betekende. Wel, integendeel! Het was wel een noodoplossing, en men moest de zaken nu eenmaal nemen zoals ze waren.

In feite bestonden er toen reeds plannen voor de oprichting van een nieuw schoolgebouw, zodat men toen terecht van een „voorlopige bereddering” mocht spreken.

Allerlei factoren belemmerden in de loop der jaren, rechtstreeks of onrechtstreeks, de verwezenlijking van de ontworpen inrichting, zodat wij mogen zeggen dat we 30 jaar later nog steeds even ver waren, en de voorlopige bereddering doorheen de jaren, kranig stand heeft gehouden. Het past hier even de bijzondere nadruk te leggen op de grootse prestaties die door het onderwijzend personeel in de loop van deze zeer moeilijke periode naar voren gebracht werd. Met de zeer beperkte middelen waarover zij beschikten, slaagden zij erin toch nog zeer lovenswaardige resultaten te behalen, welke hun absoluut ter ere strekt.

DE TWEEDE WERELDOORLOG

De tweede wereldoorlog trad opnieuw als spelbreker op, en aan de uitbreiding of nieuwbouw, die reeds lang vooropgesteld was, viel zeker niet te denken. In mei 1940 werd de school gesloten, daar de lokalen opgeëist werden om onderdak te verschaffen aan de opgeroepen soldaten. De directeur en het onderwijzend personeel werden eveneens gemobiliseerd. Nadat de opgeroepen soldaten de school verlaten hadden werden de lokalen onmiddellijk bezet door vluchtelingen uit het binnenland, die tevergeefs gepoogd hadden een plaats te vinden op een maalboot of vissersboot.



Groepsfoto machine 2e jaar.

Op 28 mei 1940 kwamen de Duitsers opnieuw Oostende bezetten. De vluchtelingen werden door de Duitse overheid terug naar huis gestuurd. De vissersschool werd onmiddellijk door de Duitse troepen bezet, waar ze tot het einde van de oorlog bleven.

Ondertussen slenterden de kinderen op straat, waar ze aan vele gevaren blootgesteld waren. Het stadsbestuur besliste daar een einde aan te stellen en ging over tot het verder inrichten van de school. Hoe goed of slecht het ook ging werden de lessen hervat en gingen normaal door tot in 1944.

Toen de laatste Duitsers in september 1944 vertrokken, waren de moeilijkheden nog niet opgelost, daar het nu de Engelse troepen waren die de schoollokalen bezetten. Ze vonden de lokalen in een goede staat, maar verlieten die in een erbarmelijke toestand. Het schoolgebouw werd hersteld, en met het nieuwe schooljaar 1946-1947 terug in gebruik genomen.

DE OVERSTROMING VAN OOSTENDE

Op zondag 1 februari 1953 overspoelden woeste baren de zeedijk, en een wilde watermassa stroomde door de straten van Oostende. Het begon rond 1.30 u. in de morgen en amper een half uur later stond heel het centrum van Oostende onder water. De vloed steeg en de storm woedde in alle hevigheid. Machteloos moest men toezien daar ieder verweer uitgesloten was. In het visserskwartier werd de vissersschool erg beschadigd. Het schoolgerief werd vernield, meubelen werden door de kracht van het water stukgeslagen en het grootste deel van de archieven werden eveneens verwoest.



De Schippersstraat tijdens de overstroming van 1953.

Talrijke mensen verloren alles wat ze hadden. Amper 1 dag na de ramp werd onder leiding van het stadsbestuur reeds begonnen aan de opruiming en herstellingswerken van de vissersschool zodat deze zo vlug mogelijk terug geopend kon worden.

EEN NIEUWE STEDELIJKE VISSERIJSCHOOL

De oude school op de hoek van de Cadzandstraat en de Schippersstraat die tijdens de eerste wereldoorlog erg beschadigd werd, kwam volledig buiten gebruik te staan. Men moest zich dus tevreden stellen met het nog bruikbaar gedeelte van de Schippersstraat. Maar toch was men reeds aan het overleggen voor het bouwen van een nieuwe school. Heel wat financiële inspanningen waren nodig om een nieuwe visserijschool te bouwen ten behoeve van het steeds groeiend aantal leerlingen. Maar het gebouw was oud en vuil geworden zodat men reeds begon uit te zien naar een volledige nieuwe school. Zowel de keuze van de plaats voor de nieuwe school, evenals het uitschrijven van de nodige kredieten gaven vaak aanleiding tot langdurige gedachtenwisselingen.

IN DE GEMEENTERAAD

Bij het besluit van het Schepencollege op 18 april 1956 werd de stedelijke visserijschool herdoopt tot de „John Bauwens” school.

Tijdens een bijeenkomst van de gemeenteraad in oktober 1961 werd in verband met de bouw van een nieuwe vissersschool volgende beslissing getroffen: „De Minister van Verkeerswezen deelt mee dat hij bereid is een toelage van 60% op de algemene kosten toe te staan voor de bouw van een nieuwe school. De overige 40% dienen door de stad gedragen te worden. Een raming van de totale kosten van de uitgevoerde werken geeft het volgende: algemene bouwwerken: 12.371.291 fr.; de electriciteit: 1.841.850 fr.”

DE EERSTE STEENLEGGING VAN DE NIEUWE VISSERIJSSCHOOL „JOHN BAUWENS”

Dertig jaar na het begin van de besprekingen voor het bouwen van een nieuwe school, had eindelijk op zaterdag 15 juni 1963 de eerste steenlegging plaats. Dit gebeurde onder grote belangstelling aan de Gistelsesteenweg, nabij de Bootsman Johnson kazerne. De aannemer Clicteur was belast met de bouw van de nieuwe vissersschool.



TOESPRAAK VAN DE HEER LAUWEREINS

Het was de Heer Lauwereins, schepen van Openbaar Onderwijs die het woord nam en de aanwezigen als volgt aansprak:

Wanneer er binnen enkele ogenblikken zal overgegaan worden tot het leggen van de eerste steen van de nieuwe Stedelijke Visserijschool, dan zal dit gebouw, in zijn eenvoudige symboliek, heel wat meer betekenen dan juist het aanvangen van een nieuw bouwwerk. Het is noch min noch meer een mijlpaal in de geschiedenis van het visserijonderwijs te Oostende.

Rond 1930 werd de Stedelijke Visserijschool, die sedert 1886 opgericht werd en als een der eerste van Europa kan beschouwd worden, overgebracht naar de lokalen in het Visserskwartier. Toen reeds was men de mening toegedaan dat de lokalen in deze school allerminst geschikt waren om er een degelijk onderwijs te kunnen verstrekken. Toen reeds werden plannen gemaakt voor het bouwen van een nieuwe school, maar allerhande moeilijkheden, waaronder de tweede wereldoorlog zeker niet de minste was, beletten de uitvoering ervan.

Eindelijk, dertig jaar later, is het ogenblik gekomen waarop we met zekerheid tot onze vissers kunnen zeggen: binnen afzienbare tijd is er voor u een nieuwe school gereed, een school die alle waarborgen zal bieden voor een uitstekende opleiding, een school die als voorbeeld zal kunnen dienen voor gans Europa.

Dat deze nieuwe school een noodzakelijkheid was, zal wel niemand betwijfelen. Het bestaande gebouw is zeer oud en absoluut niet meer geschikt noch op pedagogisch, noch op hygiënisch gebied. Het is enkel dank zij de toewijding en de kunde van dhr. directeur en de heren lesgevers dat ons visserijonderwijs nog zulke grote standing heeft. Ik ben er zeker van dat ik de tolk ben van alle Oostendenaars als ik hier deze heren van harte gelukwens voor de taak die zij, in zulke moeilijke omstandigheden, tot een goed einde weten te brengen.

Eindelijk zijn we dus zo ver dat er met de bouw van de nieuwe Stedelijke Visserijschool kan begonnen worden.

De moeilijkheden om zover te komen waren groot, maar dank zij de innige samenwerking tussen de verschillende ministeriële, provinciale en stedelijke diensten, konden alle hinderpalen uit de weg geruimd worden.

Een van de moeilijkheden was het kiezen van een geschikte plaats voor de nieuwe school. Na talrijke besprekingen en onderhandelingen, want ook hier heeft de dienst voor Stedebouw een woordje mee te praten, kwamen wij toch nog tot een gunstige oplossing. Deze plaats hier is centraal gelegen en kan zonder moeite bereikt worden door de leerlingen uit de verschillende stadswijken. De tijd dat alle vissers praktisch in één enkele wijk woonden is inderdaad definitief voorbij. De gekozen plaats biedt ook geen verplaatsingsmoeilijkheden voor het inschepen op de opleidingsvaartuigen of voor het geven van roei- en zwemlessen.

Ik mag dus wel zeggen dat de plaats van de nieuwe Stedelijke Visserijschool goed gekozen is en aan eenieder voldoening zal verschaffen. De nieuwe school die hier zal opgericht worden zal werkelijk als voorbeeld kunnen dienen voor alle andere dergelijke scholen in Europa.

Modern opgevat, werd vooral ook gezorgd opdat de lessen in een zo'n aangenaam kader als mogelijk zullen kunnen gegeven worden.

Het gebouw zal bestaan uit een hoofdgebouw met twee zijvleugels die o.a. bevatten twee matrozenzalen, 5 klaslokalen, een tekenlokaal, een kaarten- en instrumentenzaal, een laboratorium, een projectiezaal, verschillende hygiënische, medische en administratieve lokalen. Naast de klaslokalen wordt er ook een museum voorzien en zelfs in de kelders, die voorlopig zullen dienen als bergruimten, wordt de latere inrichting van een aquarium voorzien, aquarium dat voor het publiek zal toegankelijk zijn.

De nieuwe Stedelijke Visserijschool komt er dus eindelijk. Het zal een moderne school worden, een school waar onze toekomstige vissers in ideale omstandigheden hun vak zullen kunnen aanleren, een school die voor alle Oostendenaars met fierheid zal kunnen vermeld worden, en vooral een school die, op Europees plan, een grote rol zal kunnen spelen. De tijd voor een plaatselijke visserijnijverheid of zelfs een nationale visserijverheid is voorbij. Nu, met de Europese Gemeenschappelijke markt, zullen onze vissers te kampen hebben met de concurrerende buurlanden. Dank zij deze nieuwe school en de uitstekende opleiding die er zal kunnen gegeven worden hopen we allen dat onze Oostendse vissers hun faam zullen kunnen hooghouden en zelfs verbeteren. Deze nieuwe school moet en zal 'n mijlpaal betekenen voor het Oostendse visserijbedrijf.

Ik zou aan mijn plicht te kort komen moest ik hier ook niet danken dhr. Ingenieur-Architekt A. De Vos en zijn medewerkers die de plannen hebben opgemaakt, alsmede alle ministeriële departementen en de provinciale diensten aan wie het te danken is dat deze plechtigheid kan plaats vinden.

Mijnheer Clicteur, aan U nu de taak om de bouw tot een goed einde te brengen.

Tot daar de rede van de heer Lauwereins.

Hierop volgde dan de eigenlijke plechtigheid, waarbij de gedenkplaat, onder het spelen van het Belgisch Volkslied en bij een diepe stilte, op het voetstuk geplaatst werd.

Daarna greep in het stadhuis 'n receptie plaats, aangeboden door dhr. Clicteur, aannemer en belast met de bouw van de nieuwe visserijschool.

OPENING VAN DE „JOHN BAUWENS”

Deze zeer voorname plechtigheden hebben andermaal bewezen dat onze stad gerust de „Eurovisserishaven” mag genoemd worden. Eerst was er de openstelling van de prachtige stedelijke visserijschool, dan volgde de opening van de eerste Internationale Visserijbeurs, een instelling die tot een zeer groot succes is uitgegroeid.



Het was de ambassadeur van Senegal die het lint doorknipte en meteen officieel de nieuwe visserijschool „John Bauwens” opende.

Toen de talrijke personaliteiten daar toekwamen was de school feestelijk bevestigd.

Naast de ingang van de school werd eerst een monument onthuld, ter nagedachtenis van de vissers-oudleerlingen van de school die op zee het leven lieten. Daarna verzamelden de personaliteiten en de genodigden zich in de turnzaal van de school. Namens het stadsbestuur werd een eerste toespraak gehouden door de Heer Lauwereins, schepen van het Openbaar Onderwijs. Hij wees erop dat dertig jaar lang te Oostende sprake was van een nieuwe visserijschool op te richten, maar steeds kwam een klink in de kabel. Als men er dan nu toch in geslaagd is, dan is dit in grote mate te danken aan de gewezen Minister van Verkeer, de Heer Bertrand, die de nodige kredieten ter beschikking stelde. Hij dankte ook alle mensen die aan de uitwerking van de plannen, zowel op administratief als op technisch gebied hadden meegeholpen.

Vervolgens kwam de Heer Boels, directeur van de school aan het woord, die een historische schets gaf van het ontstaan en de bloei van de school.

De Heer Boels sprak als volgt:

Mij is de rol toebedeeld u in enkele minuten een korte historiek te geven van deze school.

We noteren 1865, jaar waarin een parlementaire commissie na grondig

onderzoek van de toestand in de visserij tot de konklusie kwam, dat om de moeilijkheden waarmede het visserijbedrijf dan worstelde tegemoet te komen, het in de eerste plaats nodig was voor een degelijke opleiding te zorgen.

Om hieraan te voldoen werd in 1867 een school voor scheepjongens gesticht waarvan de leerlingen verbleven op het, voor oude Oostendenaars zo goed gekende schoolschip.

Inscheping aan boord van een staatskruiser belast met het toezicht op de visserij in de Noordzee zorgde voor de praktische opleiding op zee.

Hoe goed ook bedoeld als hulp voor de vorming van vissers, moet het ons niet verwonderen dat de Handelskamer van Oostende in haar bulletin van 1885 een ongunstig oordeel velt over de resultaten voor wat de visserij aangaat, als we weten dat aan bedoelde school pas in 1893 overgegaan werd tot het geven van een visserijkursus. Dit was dan reeds lang nadat de stad Oostende, gevolgd gevend aan de alarmkreet van haar Handelskamer, de eerste visserijklassen had gesticht en wel in 1886. Het kan ons verwonderlijk voorkomen dat er ongeveer 5 jaar verlopen zijn tussen de eerste stoot in 1881 en de verwezenlijking in 1886. Begrip voor de noodzaak van de vorming van personeel was niet overal te vinden, terwijl de vroegtijdige aanmonstering als een absolute noodzaak werd gedacht uit vrees de jongens voor de maritieme carrière te zien verloren gaan: een idee als een haaienvel.

In oktober 1886 dus sloeg de stad Oostende de handen aan de ploeg of laat ons zeggen om wat beter in de sfeer te blijven: ze liet het eerste visserijonderricht in dit land van stapel lopen.

Gezien de heersende mentaliteit bij de dichtstgeïnteresseerden ging het in de beginne heel „slowtjes”. Hoe kunnen we anders verklaren dat pas in 1887 deze nieuwigheid aan de reders werd bekendgemaakt ter gelegenheid van de examens en wel in volgende bewoording: overtuigd dat een verzorgd en aangepast onderricht krachtig kan bijdragen tot de ontwikkeling van de visserij, hebben wij een speciale cursus, bestemd voor jonge vissers georganiseerd bij de lagere school nr. 1. Opdat de cursus effectief zou blijken, doen we beroep op de reders, schippers en oud-schippers om hun krachtingspanningen bij de onze te voegen. Wij hebben deze samenwerking niet vroeger gevraagd omdat we u eerst het praktisch nut van ons projekt wilden doen vaststellen. We hebben gemeend dat een publiek examen hiertoe het meest geschikt is.

Buiten de vakken van het gewone programma van de lagere school werden o.a. vermeld: navigatie, zeekaart, matrozenwerk en... Engels, de zee-manstaal.

In 1890 telde de school reeds vier klassen bestemd voor jonge vissers. Voor de eerste twee jaren geldt het programma lagere school met adaptatie van de vakken als voorbereiding tot het derde en vierde jaar die uitsluitend gewijd zijn aan de typische beroepsvakken met een belangrijke plaats voorbehouden aan het handwerk.

Geleidelijk wordt de uitrusting van de school uitgebreid en aangepast aan de laatste verbeteringen, politiek die door de stad Oostende nog steeds wordt gevolgd.

Het didaktisch scheepje in de hall, daterend uit de vroege 1900's getuigt van deze zorg in het verleden, radar, decca en zoveel meer van haar zorg nu.

Het duurde tot 1899 voor de school onder eigen directie kwam, dus zelfstandig. Waarom pas dan een feitelijke school werd erkend is ons een raadsel, alhoewel we vermoeden dat het met zoiets als kweekschool te maken heeft gehad.

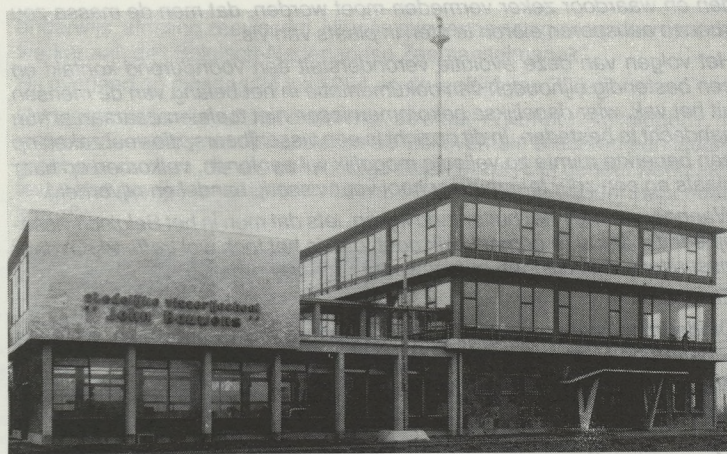
Hoe het met het leerlingenaantal in de eerste jaren was gesteld is niet meer te achterhalen. Twee oorlogen hebben veel zoek gemaakt, terwijl de overstromingsramp in 1953 van het archief dat op school berustte, een vieze, sapperige hoop heeft gemaakt. Er zijn ons wel gegevens bekend uit de jaren onmiddellijk voor de eerste wereldoorlog. Het gemiddelde bevolkingscijfer over de schooljaren gaande van 1901 tot 1910 bedroeg 56. Opvallend is nu wel dat dit cijfer nagenoeg klopt met het huidige, met dit verschil dat bij de bestaande schoolbevolking nu ook nog de volwassenen dienen gevoegd die zich tweemaal 's jaars voor de vervolmakingskursus aanbieden, toestand die pas na de tweede wereldoorlog is ontstaan.

Op grond van deze cijfers kan de nieuwe school wel als „te groots” opgevat worden. Dan moet ik in de eerste plaats wel vragen of er voor de jeugd wel iets te groots en te schoons kan worden gedaan?

En ik moet er dan ook op wijzen dat de visserij een industrie is die tot nu toe, en laat me voorzichtig zijn, nogal wat aan de stiefmoederlijke kant is behandeld geworden, alhoewel ze met alles wat er aan hangt, een niet onbelangrijk deel bijdraagt tot de nationale ekonomie. Wij verheugen ons in de kentering die in de laatste jaren in deze houding schijnt te komen.

Wij denken onderandere aan het proefstation, eerste stap in waarde-erkenning van het ekonomisch belang van een bedrijf, gebouwd door en op eenvoudige mensen, die onder een harde huid, een zo warm hart met zich mededragen.

De stad Oostende die in 1886 de weg heeft gewezen trekt nu de lijn door



met een wissel op de toekomst. Deze school staat in het teken van toekomstmogelijkheden en dit is, nu elektronische visvangst aan de orde is gesteld, zelfs niet meer als durf, alleen als realistische kijk op wat komt te bestempelen.

Als hoofd van deze instelling ben ik de stadsautoriteiten, en in het bijzonder schepen Lauwereins, uiterst dankbaar voor de middelen tot uitbouw die ons hier ter hand worden gesteld, zoals ik fier ben op personeel en leerlingen voor wie tijd noch moeite hebben geteld: van hun samenwerking ziet u straks het resultaat. Ik hoop dat u bij het verlaten van dit gebouw de kiem van ons vertrouwen in de toekomst van de visserij met u moge mededragen.

Na deze academische zitting brachten alle genodigden een bezoek aan het gebouw. Ze toonden vooral een grote belangstelling voor de inkomhall van de school, waar prachtige aquariums stonden, en in het midden van de hall was er een maquette met de visserijgronden. De genodigden toonden eveneens een grote belangstelling voor de motorenzaal, alsook voor alle andere lokalen, zoals de kaartzaal, de gewone klaslokalen, het lokaal met de moderne navigatietoestellen, de tekenzaal, de eetzaal en zo meer. Alle lokalen van de school waren zeer praktisch ingericht en waren uitgerust met al het nodige materiaal voor een degelijk onderwijs. Kortom, de nieuwe stedelijke Visserijschool „John Bauwens” was een juweel waarop Oostende terecht fier mocht zijn.

Het hele week-end mocht het publiek de school bezoeken en de Oostendenaars hebben daar dankbaar gebruik van gemaakt. Honderden gingen er een kijkje nemen en kregen er bereidwillig de nodige uitleg van het onderwijzend personeel.

INTERNATIONALE VISSERIJBEURS

Na de openstelling van de school gingen alle genodigden naar de hangars opgetrokken aan het E. Feysplein, waar de Internationale Visserijbeurs werd ingericht. In deze ruime lokalen was zowat alles verzameld wat met de visserij te maken had. Niet alleen wat met ons eigen land te maken had, maar ook buitenlandse firma's waren er vertegenwoordigd. Na het doorknippen van het driekleurig lint, ging men onmiddellijk naar de zaal ingericht door de propagandavereniging voor Visverbruik, waar een gelegeheidsrede door de Heer P. Vandenbergh, voorzitter van het inrichtend comité, werd uitgesproken. Na de hogere, rechterlijke en militaire overheid voor hun aanwezigheid bedankt te hebben, ging zijn dank in het Frans, Duits en Engels naar de industriële vertegenwoordigers van deze landen en hernam zijn rede als volgt:

Dat deze visserijbeurs een eerste stap is, spreekt vanzelf. We hopen met de ondervinding thans opgedaan, binnen drie jaar aan deze tentoonstelling een wereldfaam te kunnen geven, opdat ook deze beurs op dat gebied de Koningin der Badsteden waardig moge worden.

De Oostendse Visserijbeurs moet de Internationale ontmoetingsplaats worden van alle mensen uit binnen en buitenland welke belangstelling voelen voor zeevaart en visserij.

Ons doel is alleen de gelegenheid te geven elkaar op internationaal vlak, hier regelmatig eens om de drie jaar te ontmoeten op ogenblikken dat deze zeevisserij moet ingelicht worden omtrent de snelle technische en wetenschappelijke evolutie. Het is immers een feit dat zij op het huidige ogenblik een zo snelle technische ontwikkeling doormaakt, dat wie deze niet volgt, hij er schadelijke nadelen van ondervindt.

Tal van nieuwigheden worden immers op de markt gebracht, zij liggen op een zeer ruim en verscheiden vlak en vergen alle aandacht van hen die ons moeten voorlichten opdat onze uitbating er de heilzame gevolgen van zou ondervinden. Ze hebben betrekking op de navigatie-instrumenten, de motoren, de visserijuitrusting, het vistuig, de bouw van schepen, de accommodatie aan boord en vooral ook het bemanningsprobleem in het kader van de sociale evolutie, zonder te spreken van het behandelingsproces der aangevoerde produkten waarin de handel en nijverheid betrokken wor-

den en waardoor zeker vermeden moet worden, dat men de massa zou kunnen aansporen eieren te eten in plaats van vis.

Het volgen van deze evolutie veronderstelt een voortdurend contact en een bestendig bijhouden van dokumentatie in het belang van de mensen uit het vak, wier dagelijkse bekommernissen niet toelaten daaraan al hun aandacht te besteden. In dit opzicht is een visserijbeurs, die veel zaken op een beperkte ruimte zo volledig mogelijk wil aantonen, volkomen op haar plaats en een zeer leerzame school voor visserij, handel en nijverheid.

Wanneer we naar het buitenland kijken, iets dat men in het Belgisch visserijbedrijf maar al te gemakkelijk doet, dan is het toch wel treffend dat daar visserijtentoonstellingen een gewoonte zijn geworden.

En waarom?

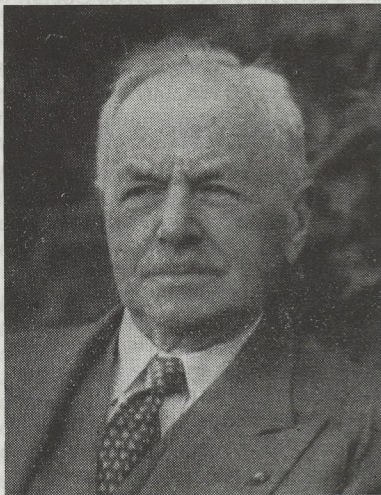
Omdat men precies dergelijke manifestaties naar waarde heeft weten te schatten en er de nuttige gevolgtrekkingen weet uit te halen.

Wat in het buitenland mogelijk is kunnen en moeten wij Belgen, ook verwezenlijken.

Bij de inrichting van deze internationale Visserijbeurs zijn we op bescheiden wijze gestart. Tal van moeilijkheden moesten overwonnen worden. Maar wij hebben de vaste wil deze begonnen taak door te zetten omdat zij de reële betekenis van een beurs, n.l. het scheppen van nationale en internationale contacten hebben doen aanvoelen, zodat niemand aan het groot nut ervan kan twifelen.

Deze manifestatie moet tevens een bijdrage vormen tot een beter begrip en waardering van ons bedrijf. Het heeft er behoefte aan, meer op het voorplan geplaatst te worden, want het was voor de oorlog de trots van ons land en van onze kuststreek. Hier ligt opnieuw de mogelijkheid voor de overheid onze moeilijke taak te steunen, de aandacht te vestigen op de visserij, zijn handel en nijverheid, zijn vissers en reders. Ook in dat licht gezien, heeft deze visserijbeurs voor onze Belgische visserijhavens en in 't bijzonder voor Oostende een uitzonderlijke betekenis. Het is tevens met deze gedachte dat wij deze eerste tentoonstelling hebben ingericht, de hoop uitdrukkend dat, wanneer we hier binnen drie jaar opnieuw zullen samen komen, niet alleen deze visserijbeurs een Europees, maar wereldwijd samen treffen zal geworden zijn, voor hen die zullen begrepen hebben dat Oostende, de Europoort is geworden van de Europese Economische Visserijgemeenschap.

Terwijl, na de toespraken, de erewijn werd aangeboden zorgde het koor van „Het Loze Vissertje” voor de uitvoering van enkele typische Oostendse vissersliederen.



JOHN BAUWENS

John Bauwens werd geboren te Oostende op 31 maart 1866. Getrouwd aan een eeuwenoude familietraditie, stelde hij van jongsaf belang in alle zee-vaartaangelegenheden. Sedert 1883 drukte hij ononderbroken zijn stempel op bijna alle visserijzaken, visserijzaken die zich sedert meer dan een halve eeuw hebben afgespeeld. Wat bij hem bijzonder opviel, was zijn drang naar vooruitgang, zijn initiatieven.

In voornoemd jaar vinden we de sporen van de bouw van zijn eerste visserssloop, de O.55 „Jacqueline”.

Dank zij hem, werd in 1885 de eerste stoomsloop te Oostende gebouwd, voor rekening van de Rederij Bauwens-Pottier & C^o. Dit vaartuig was vanzelfsprekend niet te vergelijken met de eenheden die wij nu kennen.

Hetzelfde jaar ging John Bauwens, samen met wijlen August Van de Walle, over tot de stichting van een bloeiende rederij met zeilmakerij en touwslagerij.

Op zijn initiatief werd de eerste stoomspil (donkey) geplaatst op de sloop O.14 „Naar mijn genoegen”. In onze moderne tijden kan men zich geen gedacht meer vormen over de omwenteling die deze nieuwigheid teweeg bracht in de visserij. Met belangstelling volgde hij de technische evolutie

die op visserijgebied in de andere landen werd waargenomen. Zijn blik ging voornamelijk naar Engeland die toen aan de spits van de stoomvisserij stond.

Na langdurige besprekingen lukte hij erin andere personen aan te wakkeren voor zijn plannen, plannen die geleid hebben tot de oprichting van de „Pêcheries à Vapeur”.

In deze rederij speelde John Bauwens een niet te onderschatten rol. Er mag gezegd worden dat het zijn werk was die het mogelijk maakte dat onze vissersvloot algemeen beschouwd werd als de modernste van Europa.

Van de tot nog toe 46 eenheden, waarover de rederij beschikte, werden er 26 in België gebouwd, terwijl er bovendien nog 3 andere eenheden op Belgische werven volledig omgebouwd werden.

Onder zijn veelvuldige initiatieven van verscheidene aard stippen we in het kort even aan:

- 1898-99: helaas! vergeefse pogingen om de eeuwenoude Oostendse moluwe pekeling terug in voege te brengen op de Lofoten.
- 1900: oprichting van een eigen werkhuis voor onderhoud en herstelling van vaartuigen en werktuigen.
- 1906: medestichter van het Koninklijk Werk „IBIS”. Van toen af werden een groot aantal Ibis-jongens als scheepsjongen op de vaartuigen van de „P.V.” geplaatst.
- 1907: Bij het in de vaart brengen van de „Marcel” werd het koel houden van de vis beproefd door middel van koelkamers.
- 1908: Stichting van de Pescator; oprichting van een moderne viswinkel; „Neptunia” te Brussel; ontsluiting van nieuwe visgronden: De Witte Zee, de Marokkaanse kust. Poging van oestervisserij in samenwerking met Zeeuwse kwekers.
- 1909: plannen om grote haringvisserij tot stand te brengen. De „Pionier II” was het eerste Belgische haringvaartuig sedert 1856. Het terugkeren van de doorbrande ketelovens en het terug inlassen ervan, wekte bewondering op in binnen- en buitenland.
- 1913: in samenwerking met de „Ibis” wordt voor het eerst de draadloze telegrafie op een vissersvaartuig toegepast. Benoeming tot ridder in de Leopoldsorde.
- 1914: De „Jacqueline” vertrok naar Kongo. Deze door de oorlog onderbroken poging werd in 1921 hernomen. De uitslagen waren echter negatief. Oprichting van de „Froid Industriel” (traanproductie uit kabeljauwlevers). Leiding van de vloot te Milford haven tijdens de oorlogsjaren vereerd met de titel van „Member of the order of the British Empire”.
- 1918: maakt deel uit van het bestuur van de redersverenigingen, de handelskamer, de „Ibis” de gemeenschappelijke kas.

Hij werd medestichter en ondervoorzitter van de eerste Rotary Club van België, door wiens toedoen de Wereld Conventie in 1927 te Oostende plaats greep.

Hij was lid van de werkrechtvaardersraad en van het Zeewetenschappelijk Instituut van de Commissie van de Oester- en Mosselteelt; en voorzitter van de nijverheids- en vakscholen.

John Bauwens overleed te Oostende op 3 augustus 1955, op 86-jarige leeftijd als man, wiens werk, vriendschap en ideaal voor alle stadsgenoten een voorbeeld waren.



**DIRECTEUR
ARTHUR CALLANT**

Zijn gehele loopbaan stond ten dienste van het Zeevisserijonderwijs waardoor hij een uitgebreide ervaring verkreeg in een heel bijzondere tak van ons technisch onderwijs.

Gedurende al die tijd evolueerde de zeevisserijwereld trouwens op spektakulaire wijze, en dit maakte de taak van de opvoeders in de visserij scholen niet gemakkelijker.

Directeur Callant wist op voorbeeldige wijze de pedagogie te verbinden met theoretische-technische vakken, eigen aan het vissersberoep. Zijn principes en persoonlijkheid zijn zonder enige twijfel van invloed geweest op het hele visserijonderwijs van onze kust.

Uiteraard was de Heer Callant ook lid van talrijke commissies en onderwijsraden uit de visserijwereld, en de onverstoortbaarheid en het plichtsbesef waarmee hij tewerk ging zal allen, die hem als opvoeder en als mens gekend hebben wel bijblijven.

Voornamelijk de verschillende generaties vissersjongens die uit zijn school kwamen zijn doordrongen van de methodes van deze man die hen op aangepaste en klare wijze de onontbeerlijke theoretische basis bijbracht om hun boeiend en veeleisend beroep met een hoge graad van veiligheid te kunnen uitoefenen. Hij deed dit aan de hand van handige, adequate, pedagogische knepen, met geduld, soms vaderlijk, soms streng. En dit laatste bleek wel eens nodig.

Als hij, een beetje voor de oorlog al, de Stedelijke Visserijschool van de Heer Böhme overnam, was het nog de harde tijd van de zeevisserij, met de lange zeereizen naar IJsland, de Bereneilanden, Spanje, de Portugese kusten en zelfs Maroko, korte rustdagen, beestachtig werken en wisselvalige inkomens.

Toen al kwamen de moeders (vader was vanzelfsprekend op zee, of was nooit teruggekomen) naar „Meneer Callant”. „Meneire Callant”, zeiden ze dan „k zien hier mè me zeuntje. Ze willen hem nievers ni en 'k weten ni mè wa met hem gedoan en zen gezeid: goat er mo mee no Meneire Callant”. En inderdaad, deze man kon er iets aan doen.

Toen de Rijkvisserijschool te Heist werd opgericht, was het duidelijk dat hij de „right man on the right place” zou zijn om deze instelling met nodige waarborgen van de grond te krijgen. Dit bleek helemaal geen vergissing.

Toen hij in 1965 op rust ging, werd hij daar op indrukwekkende wijze gehuldigd. Het Internationaal Arbeidsbureau zou nog op hem beroep doen om het visserijonderwijs in Tunesië te organiseren.

Op maandag 10 mei 1976 werd oud-directeur Callant van de Stedelijke Visserijschool van Oostende en van de Rijkvisserijschool te Heist te Oostende begraven door vele oud-leerlingen, afgevaardigden van de verschillende visserijscholen, het voltallige lerarenkorps van de Rijkvisserijschool te Heist en vooraanstaanden uit de scheepvaart.

Met hem gaat een onwrikbare, harde, bewame en onvermoeibare directeur-leraar en mens heen. Zij die hem gekend hebben, die met hem op de bres stonden voor die visserijscholen, die leerlingen, die vissers, zullen hem niet meer zien, niet meer horen, maar ook nooit vergeten.



**DIRECTEUR
FERNAND BOELS**

De Heer Boels werd geboren te Oostende op 3 april 1912. Hij was afkomstig uit een gezin van zeevarenden. Na het lager onderwijs te Oostende, studeerde hij aan de Rijksnormaalschool te Blankenberge, waar hij in 1931 als onderwijzer afstudeerde. Tussen 1932 en 1937 gaf de Heer Boels les te Brugge en te Kortrijk. Maar toen al ging zijn interesse naar het zeevaartonderwijs en amper enkele maanden later stond hij al voor de klas in de Stedelijke Visserijschool te Oostende.

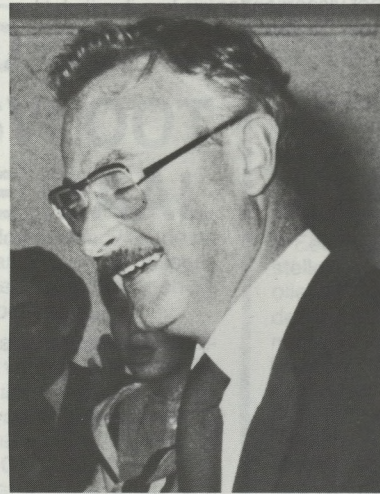
In oktober 1947 werd hij aangesteld als waarnemend directeur, ter vervanging van de Heer Callant, en weer een jaar later werd hij benoemd tot directeur van de Stedelijke Visserijschool „John Bauwens”. Een taak die hij met de grootste zorg waarnam tot hij op rust ging na een bijzonder markante loopbaan in het zeevaartonderwijs. Trouwens, de heer Boels had ook nog meerdere nevenactiviteiten. Zo werd hij reeds in 1948 benoemd tot lesgever van de avondcursus, afdeling dek; en in 1963 werd hij belast met het geven van een specialisatiecursus voor volwassenen aan de Stedelijke Visserijschool.

Verder was de Heer Boels lid van de examencommissie van de middenjury in de zeevaartschool en lid van de Raad tot Verbetering van het zeevaart-

onderwijs, afdeling zeevisserij. Hij was eveneens een gewaardeerd medewerker aan de „Belgisch-Nederlandse Zeemansalmanak”.

Hij overleed op dinsdag 24 juli 1984 op de leeftijd van 72 jaar.

Honderden vrienden uit het onderwijs, de staat- en ambtelijke middens, de vissers, de reders, de vishandel en de visnijverheid brachten een laatste groet aan de man, die als eenvoudige onderwijzer, zijn geheel werkzaam leven had gewijd aan al wat de vissers, de reders en de visserij maar nuttig kon zijn.



**DIRECTEUR
ETIENNE LINGIER**

Etienne Lingier werd geboren op 11 december 1925, en begon zijn loopbaan als lesgever in de Stedelijke Visserijschool John Bauwens op 16 september 1946. In die functie, wist hij, omwille van zijn bekwaamheid en begrip, eenieders waardering af te dwingen. Uiteindelijk resulteerde dit in 1973, tot zijn benoeming als directeur van de school. Die functie nam hij waar tot hij in 1979 zijn pensioenstelling nam.

Etienne Lingier was, naast een algemeen gewaardeerd schoolhoofd ook een grote zeiler. In die hoedanigheid werd hij trouwens voorzitter van de Vlaamse Vereniging voor Watersport te Oostende en was hij de promotor van de Stedelijke Cursus voor de pleziervaart, die onder zijn impuls in 1975 werd ingericht.

Als directeur van de Stedelijke Visserijschool was Etienne Lingier een dynamische man die met een eigen aanpak de leerlingen opving en begeleidde waardoor hij niet alleen als een goede directeur werd aanzien, maar ook als een begripvol mens en een betrouwbare vriend. Hij was eveneens een loyaal collega die plichtsbewust zijn tijd verdeelde tussen zijn gezin, zijn job en zijn hobby.

Toen Etienne Lingier in 1979 afscheid nam als schoolhoofd, had hij heel wat bijgedragen tot de vorming van schippers, aspiranten-motoristen en matrozen. Dat is wel de beste herinnering die wij steeds zullen koesteren aan een man die zoveel heeft bijgedragen voor de visserij en de watersport.

Op 27 november 1983 overleed de Heer Etienne Lingier, na een kortstondige ziekte, in het Henri Serruysziekenhuis te Oostende.

ALFONS DE BLOCK

Het was in juni 1953 dat de Heer De Block het diploma van onderwijzer behaalde aan de Rijksnormaalschool te Blankenberge. Maar hij wilde meer. Wijlen de Heer René Becu, toenmalig havenkapitein te Oostende, wees hem op het belang van een cursus voor het getuigschrift van bevoegdheid in het zeevisserijonderwijs. Cursus die toen gegeven werd aan de zeevaartschool te Oostende. De Heer De Block kreeg ondermeer les in „Zeekaart” van wijlen de Heer Boels die hij later als directeur zou opvolgen. Het was in 1956, na het vervullen van zijn legerdienst, dat de Heer De Block voor het eerst kennis maakte met het visserijonderwijs. Dat gebeurde tussen april en juni 1956 toen hij aangesteld werd als vervanger van de Heer Bedert in de Rijkvisserijschool te Heist. De Heer Callant was toen directeur.

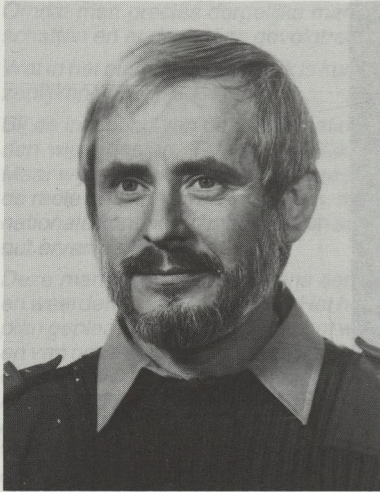
Vanaf september 1956 kwam de Heer De Block terecht in het stedelijk lager onderwijs te Oostende en gaf onder meer les in de Vercamerschool, de Moreauxschool en de Conscienceschool. Toen wijlen directeur Fernand Boels met pensioen ging en de Heer Etienne Lingier ook al overleden was, kwam er een plaats vrij als lesgever in de Stedelijke Visserijschool „John Bauwens” te Oostende. Op 15 februari 1973 nam de Heer De Block de vakken over van de Heer Lingier. Dat waren zeevaartrekenen, cosmografie-instrumenten en zeekaart.

Datzelfde jaar ging ook de befaamde „Commissie Boels” van start die moest zorgen voor een vernieuwd visserijonderwijs. Het behandelen van deze materie heeft jaren in beslag genomen. Het visserijonderwijs werd van het Ministerie van Verkeerswezen overgeheveld naar de Vlaamse Ge-

meenschap en daarna naar het Ministerie van Nationale Opvoeding. Nadien werd het opnieuw ondergebracht bij de Vlaamse Gemeenschap. Het aantal vergaderingen en gesprekken die aan de hervorming van het visserijonderwijs is voorafgegaan is niet te tellen.

Samen met zijn collega's heeft de Heer De Block de voldoening mogen smaken dat het werk van de „Commissie Boels” voltooid werd en thans tastbare werkelijkheid geworden is.

Met ingang van 1 januari 1985 is de heer Alfons De Block, directeur van de Stedelijke Visserijschool „John Bauwens” op rust gegaan. Een mooier ogenblik om afscheid te nemen van het visserijonderwijs kon ik mij niet indenken, aldus de conclusie van de Heer De Block.



**DIRECTEUR
MARC DE WINTER**

Tijdens de zitting van de Gemeenteraad van Oostende in januari 1985 werd voorzien in de benoeming van een nieuwe directeur voor de Stedelijke Visserijschool „John Bauwens”. Dit in opvolging van de Heer De Block die onlangs op rust ging.

Als nieuwe directeur werd de Heer Marc De Winter, die aan de visserij-school lesgever was, benoemd.

Marc De Winter werd geboren te Geraardsbergen op 3 juni 1941. Hij is ge-aggregeerde Lager Secundair Onderwijs, afdeling Moderne Talen (Frans, Engels en Duits) van de Rijksmiddelbare Normaalschool te Kortrijk en houder van het getuigschrift van bekwaamheid tot het geven van Zeevisserij-onderwijs (Zeevaartschool Oostende).

Sedert 1963 is de Heer De Winter onafgebroken als leraar verbonden aan de Stedelijke Visserijschool te Oostende.

Hij zetelt ook als effectief jurylid in de examencommissie matroos-motorist

(— 750 PK) en motorist (— 1500 PK). Tevens is hij jurylid in de Commissie die examens afneemt voor Schipper ter Visserij.

De Heer De Winter is eveneens lid van de Programmacommissie, verantwoordelijk voor de coördinatie algemene vakken, samen met diverse rijks-inspecteurs.

De Heer De Winter gaf te kennen dat het zijn streven is om, „mede in het raam van de aan de gang zijnde reorganisatie van het Visserijonderwijs, school en bedrijf dichter bij elkaar te brengen om tot een vruchtbare samenwerking te komen, in het belang van allen die met het welzijn van onze visserij begaan zijn”.

Hierbij wensen wij de Heer De Winter nog veel geluk in zijn ondernemingen en hopen we dat het visserijonderwijs het steeds maar beter en beter doet.

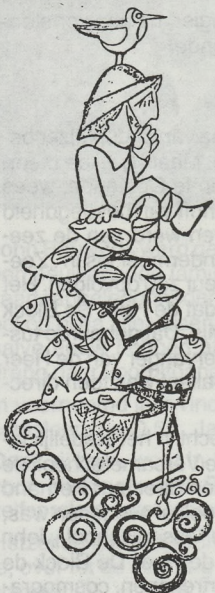
door E. Vanalderweireldt
en M. Vandenberghe

100 JAAR STEDELIJK VISSERIJONDERWIJS: LAATSTE BERICHTEN

Jawel het feest ligt nog maar enkele dagen van ons af. Op goeie zaken dient gewacht, zegt het spreekwoord. De John Bauwens organisatie heeft het reeds aardige programma nog weten uit te breiden. De twee extra stunts in petto en tot op heden nog niet aan de pers meedege-deeld zijn de volgende. Op zaterdag 3 mei meet het visserschip O.29 „De Broodwinner” aan de Kapellebrug. Dit prachtig vaartuig, dat o.a. door de leerlingen van de Stedelijke Visserijschool John Bauwens als opleidingsschip wordt gebruikt, zal vanaf 10 u. tot en met 17 u. voor het groot publiek toegankelijk zijn. De E.T.A. van de O.29 is gepland in de voormiddag van 3 mei bij hoogtij. Een unieke kans dus om een vis-sersloep van dichtbij en binnenin te bezoeken. Neem het roer in eigen handen en toon uw kind de brug.

Geen interesse? O.k. Misschien zal de helikopter U wel aanspreken. De tweede verrassing: een heuse reddingshelikopter van de basis van Koksijde, je weet wel zo'n enorme vlieg met oranje neus, zal op 3 mei om 10 u. op de parking voor de John Bauwens landen. Een buitenkansje voor fotografen! Deze Seaking MK 5 zal na de fluwelen lan-ding, bezoekers welkom heten. Hou wel je pruik vast! De voltallige crew zal je wegwijs maken en je vertellen dat het vliegbereik 1.110 km. bedraagt, de topsnelheid 100 knopen is, etc. Bewijs dus, het eeuw-feest door de John Bauwens georganiseerd: ze komen over het wa-ter, ze komen door de lucht, ze komen via het land en gelijk hebben ze.

UITNODIGING



Het Stadsbestuur van Oostende,
de Heer Schepen van Openbaar Onderwijs,
de Oud-leerlingenbond, het Personeel en
de Directie van de

STEDELIJKE VISSERIJSCHOOL "John BAUWENS"

nodigen U vriendelijk uit op de
viering van :

100 JAAR
100 JAAR
100 JAAR

STEDELIJK
STEDELIJK
STEDELIJK

VISSERIJONDERWIJS
VISSERIJONDERWIJS
VISSERIJONDERWIJS

PROGRAMMA

VRIJDAG 2 MEI

- 20.00 uur : Vernissage van de tentoonstelling :
" De Zee : anders"
(In samenwerking met de Stedelijke
Kunstacademie o.l.v. de Heer
W. BOSSCHEN)
- 21.00 uur : Voordracht :
"Weersvoorspellingen nu" door A. PIEN

ZATERDAG 3 MEI

- 10.00 uur : Openstelling school.
- 11.00 uur : Academische Zitting.
- 11.30 uur : Aperitiefconcert.
- 12.00 uur : Koud Visfestijn 300,-Fr ***

PODIUMSHOW

- 14.00 uur : Oostendse Kwis - R. DESNERCK
- 15.00 uur : Tonado Tonadissimo. - A. THONON
Kooroptreden.
- 16.00 uur : VOEKESJUUS.

ONTSPANNINGSVOND

- 17.00 uur : Play-back-show - L. CAALS
- 18.00 uur tot ... : Lucy LOES

Doorlopend Vlaamse Kermisdranken....
barbecue leuke spelen.

*** Inschrijvingen tot 28 april : tel. 059/70.40.19

3 MEI 1986